

IZRAELBŐL

HÍREK

Megjelenik 1971 óta

2005. június - 06. szám



Taps a terroristáknak
> 13. oldal



A földi «pokol» > 14. oldal



Putyin Izraelben > 15. oldal



בית שלום
BETH-SHALOM

Szellemi íntífáda a palesztin egyházaknál

5. oldal

Szellemi intifáda

a palesztin egyházaknál

Ez, a szerző szíves hozzájárulásával közreadott cikk, egy előadás némileg lerövidített és átdolgozott változata, amelyet Dr. Gerson Nerel a Jeruzsálem melletti Jad Hasmonakban tartott egy messiáshívő zsidó egyesület rendezvényén. A benne található információk nemcsak rendkívüli aktualitással bírnak, hanem különösen robbanásveszélyesek.

«Az anticionizmus egyenlő az antiszemitizmussal». Ezt Martin Luther King mondotta ki 1967-ben, aki Amerikában a feketék polgárjogaiért harcolt és emiatt meggyilkolták. Már 40 évvel ezelőtt, amikor még a cionizmust illegitimnek nyilvánították, ez a feketék jogaiért az USA-ban küzdő férfi nem vonakodott kijelenteni, hogy meg fogják majd kísérelni a zsidóságtól általában és Izrael Államtól főképpen elvitatni azok legitimitását. Ma ez a kijelentés a következő kiegészítést igényli: az anticionizmus és az Izrael-ellenes beállítottság kényszerű módon az antijúdaizmushoz és anticionizmushoz vezet.

■ Dr. Gerson Nerel

Ki az antiszemita? Magától értetődően senki sem nyilvánítja magát antiszemitának és főként nem, amennyiben a sémita népcsaládhoz tartozik. Mivel aztán joggal mondhatja: «Hogyan is lennék antiszemita, ha magam is sémita vagyok?» Az egyházaknál is az egyén, a (névleges) keresztyén felháborodottan utasítja vissza ezt a szemrehányást, de aki «csupán anticionista»-nak vallja magát, az mégiscsak antiszemita, hiszen itt az antiszemitizmusnak egy új válfajával állunk szemben. E két nézőpontot nagyon jól el lehet különíteni egymástól. Ez különösen érvényes az Ó- és Újszövetségből való bibliai történetek magyarázatainak területén.

Mely palesztin egyházakról és keresztyénekről van szó ebben a cikkben? Itt, most a Palesztin Au-

tonómiahatóság területein működő egyházi intézmények képviselőivel foglalkozunk. A mai palesztin keresztyének az internetet használják az Ó- és Újszövetségről szóló interpretációk propagálására. A palesztin és «online-egyház» számos «link»-et működtet az interneten, és onnan terjeszti egyházi felfogását. Ezenkívül konferenciákat rendeznek helyi és nemzetközi szinten.

Az én szándékom az, hogy a palesztinok között működő különböző keresztyén körök igyekezetére felhívjam a figyelmet, különösen a lutheránusokra, anglikánokra, katolikusokra, baptistákra és a görög ortodox egyházhoz tartozókra, melyek az elektronikus médiát és a világra kiterjedő egyházi kapcsolataikat kihasználva propagálják nemzeti és történelmi identitásukat. Cikkem súlypontját a palesztin egyháziaknak a palesztin területeken belül végzett propagandájára

az egymás közötti kapcsolataikra, valamint a nyugati diaszpórában élő palesztin keresztyénekre is helyeztem. Munkámban nem foglalkoztam azokkal a keresztyénekekkel, akik Izrael Állam területén élnek.

Forrásanyag. Prédikációk, imádságok, szertartások, információk és személyes körlevelek által a «digitális egyházon» keresztül él vissza a Szentírással a palesztin papok vezetése úgy, hogy új jelentést ad elferdített szövegeknek. A palesztin lelkészek a tömegmédiából táplálkoznak. Az Írás általuk manipulált bemutatása lehetővé teszi nekik, hogy ily módon szellemi intifádát kezdeményezzenek Izrael ellen.

E jelenség még komolyabb formákat ölt, amikor magas rangú lelki-szellemi vezetők, mint pátriárkák, püspökök, dékánok és bibliaiskolai vezetők állnak az internetes oldalak mögött, így terjesztve az

anticionista, Izrael- és zsidó-ellenes propagandát. Ha egyházi méltóságok és szóvivők papi öltözékükben megjelennek a képernyőkön bibliai szövegeket idézve, akkor igényt formálnak bizonyos fokú szellemi tekintélyre saját maguk részére, amiben aztán nézőik nagy része nem is kételkedik.

A palesztin «szentek» halála. A palesztin keresztyének a média által amolyan propaganda-előnyöket szereznek maguknak azáltal, hogy visszaélnék a mártíromság bibliai fogalmával. A palesztin egyházaknak a korai keresztyénségből származó «szentek halála» fogalmat az Al-Aksza intifáda során meghaltakra vonatkoztatják és Izraelt a palesztin «mártírok» elnyomójaként állítják be. Közben Izraelt az első keresztyének üldözőivel azonosítják be.

Így Munib Jounan lutheránus püspök igen sűrűn használja a «mártíromság» fogalmát. A lelkes, aki Helsinkiben tanult teológiát és ott számos barátot szerzett és amerikai tanácsadója, akit «reverend»-nek (tiszteletes) szólítanak, elsőként hozakodtak elő a lutheránus egyházban a «palesztin keresztyén mártíromsággal», ami már szinte napirendjükre került. Miután 2000-ben Beth Dzsalában egy német orvos Harry Fischer, aki egy palesztin nőt vett feleségül, az izraeli hadsereg egy akciója során meghalt. Jounan e címmel jelentette meg egy cikket: «A lutheránus egyház feláldozta egy szentjét». Ebben ünnepélyesen kijelentette: «Harry, ma te csatlakoztál azon szentekhez, akik az emberiség szabadságáért áldozták életüket». Jounan e szavaival közvetve az izraelieket, mint az ártatlan orvosok gyilkosait, és mint bűnözőket mutatja be, akik a tettük után visszatértek katonai helikopterükbe, hogy további gyilkosságokat kövessenek el.

Természetesen a palesztin «keresztyén» média arról már egyetlen szóval sem számolt be, hogy Izrael az akkori katonai akcióval a Giloból jövő állandó lövöldözésre reagált, és hogy bocsánatot kért az orvos tévedéséből történt lelövés miatt. Jounan számára a kiegyensúlyozott hírközlés doktor Fischer

«mártíromságára» való tekintettel sértés lett volna. Doktor Fischer Betlehemben rendezett temetése is médialátványossággá silányult. Mint az ókoriak arénája, úgy lett ma a képernyő a nyilvánosság arénájává, azzal a különbséggel, hogy e mai arénában a palesztinok «izraeli elnyomóikat» leplezik le. Ekképpen lesznek a hírek drámai látványosságokká, show-műsorokká és csataterekké, ahol a palesztin keresztyéneknek lehetőségük nyílik megpecsételniük a cionizmust és «virtuálisan» megdicsőíteniük a mártírokat.

A 2001 évi húsvéti prédikációjában Mounib Jounan e szavakkal fordult a hívőkhöz: «Mi, mint egyház valódi mártíromságban élünk. A körülöttünk történő támadások és pusztítások igen súlyosak. Ha a szenvedéstörténetet (passió) olvasom, az arra emlékeztet, hogy Krisztus is szenvedett e földön. Ha lelki szemem előtt Poncius Pilátus, Péter és Heródes tetteit látom, akkor azt tapasztalom, hogy mai világunkban ugyanezekre a dolgokra kerül sor. A körülmények arra kényszerítenek minket, hogy elhordozzuk keresztünket, hogy ismét megfeszíttessünk a Golgotán».

Jounan, Izraelt a bálványimádó Rómaként mutatja be és olyan népként, akik Jézust megfeszítették és a korai keresztyéneket üldözték. Ez az összehasonlítás tulajdonképpen az izraeliekből szörnyűséges elnyomókat csinál, amilyenek annak idején Pilátus és katonái voltak. Jounan szándékosan festett sötét képet a cionista világmozgalomról, mint a palesztinok elnyomójáról.

A palesztin Mitri Raheb, a betlehemi Születés templomának pásztorja semmivel sem marad el püspöke mögött. Az izraelieket úgy állítja be, mint akik «szervezett terror»-t folytatnak, és őket teszi felelőssé az öngyilkos merénylők «mártíromságáért».

Kettős erkölcs és kétkulacsoskodás. Naim Ateek, a jeruzsálemi anglikán St.-Georgs katedrális dékánja egyrészt elítélte az öngyilkos merénylőket, ám mondatának másik felében igazolta az effajta viselkedést. Azzal vádolja Izraelt, hogy a fiatal palesztinokat «koncentrációs

táborokban» végzett kínzásokkal teszi öngyilkos merénylökké. Izrael ismételen a nácihoz hasonlítja. Ateek megkísérli az öngyilkos merénylőkről alkotott képet a körülményekre gyakorolt szemfényvesztéssel pozitívvá változtatni, és ezek iránt az emberek iránt megértést és szimpátiát kelteni. Ezért is nevezi a palesztin öngyilkos merénylőket «szabadságharcosoknak», sőt még azt is állítja, hogy a bibliai Sámson volt ezeknek a «szabadságharcosoknak» a példaképe. Ateek szerint Sámson az elnyomottak felszabadításáért és az igazságosságért harcolt; ma ezt a történetet elmondhatná úgy az ember, hogy a Sámson nevet «Ahmedre» cseréli.

Végkövetkeztetése úgy hangzik, hogy Isten az Ószövetségben csak is, mint zsidó-cionista Isten nyilatkoztatja ki magát, egyoldalú és részrehajló Istenként. Majd felteszi a kérdést, hogy valóban úgy van-e, hogy Isten minden esetben Izrael mellé áll, legyen az igazságos vagy igazságtalan. A szónoki kérdésfeltevésnek e formája fedi fel Ateek valódi szándékait.

A palesztin «mártíromság», mint Jézus kereszthalálának folytatása. Ateek is használja a «szentek halála» kifejezést és ki is terjeszti annak jelentőségét azáltal, hogy a megfeszített Jézust állítja a palesztin öngyilkos merénylők előképevé. Ily módon hozza összefüggésbe az internet felhasználók előtt a korai keresztyénség szentjeinek halálát napjaink «igaz palesztin szabadságharcosainak» halálával, sőt ezeket még Jézus egyedülálló áldozati halálához hasonlítja. Ezúton kölcsönöz Ateek és a többi egyházvezető a palesztin öngyilkos merénylőknek kellő legitimitációt és teszi «mártírok»-ká őket, továbbá az Izrael-ellenes hecckampány propaganda-eszközeivé.

A cionizmusnak eretnekségként való beállítása. A palesztin egyház az Izrael-barát keresztyén aktivistákat eretnekeknek tekinti. Amennyiben számukra a «keresztyén cionizmus» eretnekség, úgy ebből természetesen következik, hogy a zsidó cionizmust pokolfajzatnak tartja. Labib Kobti, aki Michel

Sabbahnak, a jeruzsálemi latin pátriárkának USA-beli kiküldötte ezt írja: «A cionista keresztyének Istene egy ellenséges Isten, Aki kizárólag saját népéhez tartozik, ezért aztán Ő valójában nem is Isten». Ezzel azt akarja mondani, hogy a cionizmus a bálványimádás egy formája. Nagy-Britanniában Stephen Sizer folytat a palesztinok nevében rosszindulatú kampányt a keresztyén cionistákkal szemben.

Még Bishara Awad, a betlehemi bibliaiskola elnöke is ehhez hasonló epés nyelvezetet használt, a keresztyén cionizmus ellen megjelentetett egyik cikkében. Többek között ezeket írta: «A palesztinoknak nemcsak Izraellel, az erős cionista állammal szemben kell szilárdan megállniuk, hanem a rejtőzködő ellenséggel, a keresztyén cionizmussal szemben is. Ez a keresztyén szekta a gonosz hatalmának az oldalán áll». A betlehemi bibliaiskola alapjában véve politikai központként szolgál az anticionista és antiizraeli propaganda terjesztéséhez és mindez állítólag a Szentírás alapján.

Egy keresztyén «Fatwa» (hitnyilatkozat). 2003 januárjában Munib Jounan püspök még messzebbre ment, amikor megjelentette hivatalos hitnyilatkozatát, ami szinte egy moszlim hitszónok «fatwájával» egyenlő. Ebben azt írja, hogy a keresztyén cionizmus egy herezis (eretnek tévtanítás), ami bármely beteges teológiánál rosszabb: «Ezzel kijelentem, hogy

a keresztyén cionizmus nemcsak beteges teológia, hanem az arianizmushoz és a nesztorianizmushoz hasonló eretnekség. Úgy hiszem, hogy eljött az ideje ezt az eltévelyedett Krisztus- és evangélium-magyarázatot végre felülvizsgálni».

Alapjában véve ez a nyilatkozat egy újfajta keresztes hadjárat,

mindegyikük Jakab utódjának és az ő tekintélyével felruházottnak tekinti magát.

Az igazságosság és a szeretet Istene, a féltékenység egy istenének ellentételezéseként.

A palesztin egyházaknak igen szelektív a látásmódja a Biblia értékeit



Munib Younan →

Így válnak a hírek drámai show műsorokká és csataterekké, ahol a palesztin keresztyéneknek alkalmuk adódik, ott pecsételik meg a cionizmust.

(kép: Keystone)

vallási háborúra felszólító hadüzenet és a zsidókkal, valamint keresztyén barátaikkal szembeni boszorkányüldözés. Éppen ő tesz ilyen nyilatkozatot, mint e jelentős poszt és tekintélyes egyházi hivatal («Jeruzsálem püspöke») birtokosa. Ezzel igényt is tart bizonyos szellemi autoritásra, úgymond Jakab trónusára, aki majd kétezer évvel ezelőtt a jeruzsálemi gyülekezet elsőszámú vezetője volt. Igen érdekes, hogy ma Jeruzsálemnek hét püspöke van, akik különböző felekezetekhez tartoznak, de azért

illetően. Számukra csak a szeretet, az igazságosság és a kegyelem létezik. Ezen értékeket mutatják fel a «szélsőséges» keresztyén cionisták felfogásával, különösen, azoknak a végidőkre vonatkozó várakozásukkal szemben. A keresztyén cionisták iránti kritikájuk abban nyilvánul meg leginkább, hogy azokat fundamentalistáknak bélyegzik, akik csak és kizárólag az apokalipszissal és a világ végével foglalkoznak.

Munib Jounan és mások, azon hitük miatt derülnek a keresztyén cionistákon és a Jézus hívő zsidókon, hogy a végidőkben élünk és röviddel Jézus Krisztus visszajö-

vetele előtt. A palesztin egyházak számára a végidők nem téma. A palesztin lelkészek nézete szerint a keresztyén cionizmus szektáság és tévtanítás, amivel szemben a palesztin egyházak az igazság letéteményesei.

A cionizmus egybevetése a náci ideológiával. A palesztin lelki vezetők egyre gyakrabban és erőteljesebben használják a megtevéstető retorikát a cionizmussal kapcsolatban, hogy így váltsák ki a közvélemény döbbenetét. Nem saját szavaikat használják, hanem más forrásokból idéznek. Így az anglikán püspök Riah-Abu-El-Assal 2002-es karácsonyi üzenetében terjedelmes idézetet olvasott fel az USA-beli Arkansasban élő kollégájával, Montival folytatott levelezéseiből. A betlehem-i születés-történetet politikai köntösbe öltöztetve mutatta be. Ebben Ariel Saron a gyilkos Heródes király újkori változataként jelent meg, aki szörnyűséges módon gyilkolja a betlehem-i védteleneket és ártatlanokat.

Riah püspök a következőket idézte Monti atya szélsőségesre sikeredett válaszából: «Az egész világ döbönt dermedtségbe mered az izraeliek rémuralmán. Főtisztelelendőséged saját szemeivel láthatja, és saját bőrén tapasztalhatja napjaink izraeli «birodalmában» lejátszódó eseményeket». Izraelnek a nácihoz való hasonlítása és e szófordulatok ugyan teljesen megfelelnek Riah véleményének, de senki sem vádolhatja meg zsidóellenes hecceléssel, mivel végtére papról van szó, aki ráadásul az óceán másik felén nyilatkozott ily módon.

Más provokatív kijelentésekben Ariel Saront az egyiptomi fáraóhoz hasonlítják. Máskor a 21. század Nérójának titulálják, aki kárörvendő vigyorral nézi az égő városokat.

A bibliai zsidóság tagadása. A palesztin teológusok az Írásnak általuk történő értelmezésével tagadnak Izrael népe és a Biblia, valamint az ókori Izrael és a mai zsidóság közötti bármiféle kontinuitást. Eszerint nem kiválasztott

nép többé Izrael és az a szövetség, amit Isten Ábrahámval, Izsákkal és Jákóbbal kötött nem érvényes már. Ez nem más, mint az a bizonyos «örökségtől való megfosztás teológiája» (ang.: Replacement Theology) a görög és latin egyházatyák részéről. Ezen álláspont követői azt állítják, hogy minden Izraelnek szóló bibliai áldásígéret ma már csak az egyházra vonatkozik. Napjainkban ez a teológiai felfogás egy újabb, palesztin arcot öltött. Segítségével «bibliai megalapozott», hogy a zsidó népeknek semmiféle nemzeti és lelki-szellemi jövője sincsen Izrael földjén.

Ezt a teológiai nézetet még azzal az állítással támasztják alá, hogy a palesztinok – ellentétben a zsidókkal – nem bevándoroltak a földre, hanem megszakítás nélkül ott éltek. Az ilyen és ehhez hasonlatos propagandát a Zsoltárokból származó, arab nyelvű igeversekkel támasztják alá, amelyekben nem esik szó a Sionról és Izraelről. Az arab liturgiában figyelmen kívül hagyják mindazokat, amiket Mária, Zakariás és az agg Simeon dicséretükben mondtak (Lk 1,54.-68; 2,32). Ezzel az Ószövetség héber és az Újszövetség zsidó karakterét kívánják kiirtani.

Néhány példa: «palesztin föld», Jézus, «az első palesztin». A palesztin keresztyének a történelemhamisítástól sem riadnak vissza. Például bibliai fogalmakat változtatnak meg, és új neveket ruháznak fel őket. A Bibliában «Izrael földje» helyett «Palesztinát» vagy a «Szent föld» megnevezést használják, miközben bizonygatják, hogy nincsenek a zsidók ellen.

A palesztin egyházvezetők a tömegmédiában egy egészen új képet mutatnak be a Názareti Jézusról. Egy új mitológiai figurát alkottak, amely Jézust az «első palesztinként» mutatja be. Anyja, Mária és tanítványai is mind palesztinok voltak. Az e mögött sejlő szándék világos. A bibliai beszámolók meghamisítása azt kell szolgálja, hogy alapot nyújtson a palesztinoknak a földhöz való nemzeti jogaik alátámasztására,

miközben a szövegből kitűnő zsidó identitást tagadja.

Arra a kritikára, hogy a palesztin keresztyének nem tartják magukat az Íráshoz, a valóság tagadásával reagálnak azáltal, hogy a Szentírásról és Izrael földjéről csupán egy látszatképet alkotnak. Ezt a paradoxont azzal erősítik, hogy azt állítják: gyökereik a Bibliában említett, bálványimádó kánaániakra vagy filiszteusokra vezethető vissza. Így van ez például a katolikus Labib Kubeti esetében is.

A Jézus-hívő zsidók különleges jelentőségét is tagadják.

A palesztin egyházak nem csupán az örökségtől való megfosztás teológiáját terjesztik szisztematikus módon, mely szerint az egyház az «igazi Izrael», és egyben elvetik a keresztyén cionizmust, hanem egyben a Jézusban hívő zsidók nagy csoportjától is elvitatják a létezési jogot. Azt követelik tőlük, hogy a fennálló egyházakba tagolódjanak be. Az ő szemükben nincs teológiai indoka az egyházon belüli külön zsidó jellegű közösségnek. Ez a felfogás azon alapszik, hogy kiragadták a szövegösszefüggésből a Pál apostolnak a Gal 3,28-ban mondott szavait: «Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög...».

Mivel e gondolkodásmód szerint Isten tervében nincs többé helye olyan «szeparatista» zsidók csoportjának, melynek tagjai Jézusban, mint a Messiásban hisznek, így különleges helyzetüket egyszerűen figyelmen kívül hagyják, még hozzá csupán azért, mert a messiáshívő zsidó közösségek cionista beállítottságúak.

Alapjában véve a palesztin egyházaknak – a lutheránusnak, az anglikánnak vagy a katolikusnak minden vezetője arra törekszik, hogy a messiáshívő zsidókat valamelyikbe beintegrálja, jóllehet mindegyik esetében csupán «részegyház»-ról beszélhetünk.

Az arab «anyaegyház». Az arab egyházak a messiáshívő zsidók pozíciójába helyezik magukat, amiről az Újszövetség beszél. Ez részben azon a hamis magyarázaton keresztül történik, hogy a pünkösdi első hívőit «arabok»-

nak mutatják be. Ezen értelmezés szerint csak a pogány-keresztény egyház őrizte meg Izrael földjén történelmi kontinuitását, ellenében a «körülmetélés közössége»-vel, amely elhagyta eredetét. Ez a fajta teológiai felfogás tulajdonképpen elveszi az Újszövetség zsidó karakterét és semmissé teszi a mai messiáshívő zsidók és a körülmetélés ösgyülekezete közötti kapcsolatot.

A messiáshívő zsidók cionista-barát beállítottsága és Izrael Állammal való azonosulásuk is szálla a palesztin egyházi vezetők szemében. A messiáshívő zsidóság hite, amely kötődik a bibliai cionizmushoz, rettentő nagy problémát jelent a palesztin keresztényeknek. Sőt komoly válságot okozott a messiáshívő zsidókhöz fűződő kapcsolatukban, mivel ezek megpróbálják elsőrendű frontossággal bírni helyüket Izraelben és világszerte újra elfoglalni.

Azért, hogy a helyi arab egyházat az őskereszténység letéteményeseiként, utódjaiként legitimálhassák, az utóbbi időben felerősödött az «anyaegyház» fogalma. Ezzel egy zsidóellenes teológiát hoztak létre, amely az Izraelben működő messiáshívő gyülekezetektől elvitatja azok legitimitását, már csak azért is, mert azok jogot formálnak igénybe venni az elsőszülött jogot.

A kereszténység és az iszlám közötti kapcsolat – veszályos szimbiózis. A palesztin keresztények együttműködnek a média területein, amennyiben nemzeti törekvéseikről van szó. Mitri Raheb szavai szerint az arab keresztények elválaszthatatlanul hozzátartoznak az arab-moslim világhoz, úgy mint a keresztény világhoz is. Meglepő módon azt állítják továbbá, hogy az iszlám vallásilag és történelmileg tekintve egy szilárd alkotórésze a zsidó-keresztény világnak. E kijelentéssel az iszlám összekapcsolódik a zsidók és a keresztények örökségével, egy igazságos Istennel, Aki a kitaszítottak és az elnyomottak mellett áll, tehát a palesztinok oldalán. Közben teljes mértékben figyelmen kívül hagyják az iszlámban rejtőző *Dzsihádot* (Szent háború) és az erőszakot.

A nemzeti és pánarab szolidaritás fontos tényező a palesztin keresztények és moslimok közötti kapcsolatban. Arab körökben «arabizmus»-ról beszélnek, mint közös nevezőről a Maghreb és a Perzsa-öböl közötti térségben. Ez az arabizmus még keresztényekben is azonosítja magát a moslim társadalommal, és lehetővé teszi az egyházi szóvivőknek azon nyugati országokban működő egyházak elleni támadást, amelyek Izraellel és a zsidókkal rokonszenveznek.

Az arabizmus keretein belül ez a viselkedés természetes. Így Atalla Hanna, a görög ortodox egyház érseke, együttműködésre szólított fel a moslimok és a keresztények között az iraki háború ellen. Közben arról sem feledkezett meg, hogy dicsóítse az öngyilkos merénylőket, arab hősöknek kikiáltva őket.

«Keresztes lovagok és zsidók» koalíciója a Kelet és az iszlám ellen. Alex Awad metódista pásztor és mások saját magukat tekintik a moslimok és az iszlám védelmezőjének. Awad felszólít a nyugati keresztények között található előítéletek elleni harcra, emlékeztetve a középkori iszlám-ellenes keresztes lovagokra. Komikus, hogy a keresztény arabok az ilyen hasonlatokkal az iszlám propagandistáinak csapnak fel.

Ezzel összefüggésben az «örökléstől való megfosztás» teológiai tanának iszlám megfelelőjére is fel kell hívni a figyelmet. Azon felfogással párhuzamosan, miszerint Izrael helyét az egyház vette át, az iszlámban az a vélemény csontosodott meg, hogy Mohamed leváltotta a zsidóságot. Ilyen értelemben az «örökléstől való megfosztás» teológiai tanát az iszlám hasznossá teszi a maga számára.

HÁTTÉRINFORMÁCIÓK IZRAELBŐL

■ «HALÁL A NEM MOSZLIMOKRA!»

Robotok módjára manipulálják őket

A számtalan palesztin gyermeknek tudatos gyűlöletre való nevelése egészen bizonyos, hogy nagy részben hozzájárult az 1993-as oslói megállapodás sikertelenségéhez. A közel-keleti demokratizálódási folyamat részeként és egy esetleg létrejövő békemegállapodás reményében Izraelben nemrégben irányadó projektet indítottak el. A «Teach Kids Peace» (Tanítsd békére a gyermeket) program arra hivatott, hogy a palesztin gyerekek gondolkodását pozitív irányba terelje.

Az iszlám terror nem a véletlen műve. Egy olyan kultúrának, amely évtizedek óta szítja a *Dzsihádot* és az antiszemitizmust, annak el kellett jutnia idáig. Én az 1950-es években a Gázai-övezetben nevelkedtem, amit

annak idején Egyiptom tartott megszállás alatt. Nasszer elnök azokban az években szerette volna egyesíteni az arab világot Izrael megsemmisítésére. Mozgósította a Gázai-övezetben élő arabokat, és mint gerillákat ún.

Fedadzsín (önmagát áldozó) küldte őket Izraelbe. Egy ilyen akcióban esett el az apám is, aki az egyiptomi csapatok egyik egységét vezette a Gázai-övezetben és Sinain. Ezután *Sahidnak* nyilvánították. Nasszer